

Midlifecrisis

Voor mij staat het vast: ouder dan vijftig word ik niet. Geen jaar, geen maand, geen week, geen dag. Vijftig jaar en dan houdt het op. Definitief. Dit kalmerende besef drong tot mij door toen ik vanochtend fluitend met een gieter langs de bloembakken trok en druk doende was om al mijn jonge plantjes de liefde te geven die zij verdienen. Ik dacht: verrek! Ik heb stekjes gemaakt, geoogst wat ik zaaide, pitjes in potjes gestopt, zaden overladen met aarde. Mijn nagels zijn zwart en mijn vingers zijn groen. Het valt niet te ontkennen: ik ben een tuinier!

De vervolgedachte laat zich natuurlijk raden: welke knul van vijfentwintig besteedt zijn Sturm und Drang-tijd nu weer aan het verbouwen van bieslook, waterkers en peterselie? Wie vergooit zijn jeugd met het zaaien en oogsten van tuinkers, taugé en alfalfa? Nou ja, ik dus. En niet alleen hou ik me bezig met bieslook, waterkers, peterselie, tuinkers, taugé en alfalfa, ook staat mijn vensterbank vol met radijsjes, aardbeien en trostomaatjes. Ik doe de ene na de andere ontdekking: stop een ui in de grond en de sprietten schieten de aarde uit. Warempel, het wonder van het leven! Knoflook vormt zich in de aarde tot nieuwe knoflookjes, de aardappel plant zich in het duister voort, om over de kleintjes van de knollen alsjeblieft nog maar te zwijgen. De tranen springen me in de ogen alleen al wanneer ik erover spreek. Een piepjong komkommertje, een beginnend pompoentje, een trotse aardbeienplant met haar kroost, een handvol versgeplukte bonen. Ai, dan breekt er iets in mij.

Maar toch, de vraag blijft: moet een knul van vijfentwintig niet gewoon achter de wijven aan? Hoort hij het niet op een zuipen te zetten in het café? Moet hij niet met zijn vrienden op stap? Voor mij is het antwoord helder: het is zinloos je te verzetten wanneer een midlifecrisis zich zo opzichtig aan je heeft geopenbaard.

Bovendien had het erger gekund. Stel je toch eens voor dat ik met amper een kwart eeuw op de teller al mijn dagen sleet op een slecht verlichte zolderkamer, waar ik een hele modelspoorbaan zou hebben opgebouwd. Stel je toch eens voor dat ik mijn goede geld besteedde aan dure camera's en telelizen, omdat ik plotsklaps een fotografencarrière ambieerde. Stel je toch eens voor dat ik naar de hoeren ging, Hawaïhemden droeg, een sportwagen kocht en mijn partner verliet voor een vijfentwintig jaar jonger ding. Dat zou in mijn geval pas echt verdacht dicht in de buurt van het gênante komen.

Daarom ben ik tuinier. Ik ben tuinier in hart en nieren, het dondert niet of het zomer is of winter, zolang ik maar een pitje en een potje en een plekje op mijn vensterbank heb. Ik heb een appel in de grond gestopt en de eerste tekenen

van leven laten zich al zien. Ik heb de pit van een lychee geplant, dat tot mijn ontroering een boompje probeert te worden. Ik heb in een vlag van overmoed een rode peper ter aarde besteld en wie schetst mijn verbazing? Dankzij een tropisch afgestelde radiator heb ik zojuist extra scherpte kunnen toevoegen aan mijn zelfgekookte romantische maaltijd voor twee. Want zo werkt het dan ook nog eens een keer: vertel aan een vrouw dat je een moestuin onderhoudt en zij komt ogenblikkelijk een kijkje nemen. Beweer dan nog maar eens dat ik niet de vruchten pluk van mijn midlifecrisis.

Het waren die gedachtes die mij vanochtend overvielen en mij vulden met fluitwaardige melodieën. Ik sprak tegen mijn plantjes, maakte een grapje en was volmaakt tevreden, terwijl mijn handen wroetten in de aarde. Aarde, waarin ik over vijfentwintig jaar zal rusten.

Oscar Kocken, in opdracht van ELLE